

El Dia del Papa

Romà Casanova, bisbe de Vic

La solemnitat de Sant Pere i Sant Pau és també el Dia del Papa, jornada en què es fa la col·lecta econòmica, anomenada «Òbol de Sant Pere», per a donar suport a les obres de caritat i missió del romà Pontífex. Però sobretot és un dia per a pregar especialment pel Papa i per les seves intencions. De fet, des del 8 de maig passat, tota l'Església resa pel papa Lleó XIV. Des del primer moment en què vàrem conèixer la seva elecció, la comunió i estima envers ell es van fer paleses en els nostres cors i en la nostra pregària. En passar els dies i essent testimonis del seu magisteri i de la seva manera de fer, no podem dir res més sinó que la nostra comunió i estima s'han enfortit encara més, amb el deler de seguir escoltant el seu magisteri i d'acollir les seves disposicions.

Avui és un dia per pregar especialment per les seves intencions

Que el Dia del Papa coincideixi amb la solemnitat dels sants apòstols Pere i Pau no és pas una cosa fortuïta, sinó que té una raó profunda. El pastor suprem de l'Església catòlica és el bisbe de Roma, la ciutat que va acollir el testimoni de martiri de les columnes de l'Església. En l'himne de vespres de la litúrgia pròpia d'aquesta solemnitat cantem: «*O Roma felix, quae tantorum principum / es purpurata pretioso sanguine*» (Oh feliç Roma, que amb la preciosa sang / ets emporpada d'uns cabdills tan eminents). La preeminència de l'Església de Roma ve, doncs, d'aquesta sang vessada pels prínceps dels apòstols, Pere i Pau. Així ho ha entès la tradició eclesial, donant sempre la primacia entre els successors dels apòstols al qui és bisbe de l'Església de Roma, aquella que, en expressió de sant Ignasi d'Antioquia, és cridada a presidir en la caritat l'Església universal (cf. *Carta als Romans*, Proemi).

Del nostre sant pare Lleó vull remarcar en primer lloc la seva humilitat, com es reflecteix en la seva primera homilia: «Vaig ser escollit sense tenir cap mèrit i, amb temor i trepidació, vinc a vosaltres com un germà que vol fer-se servent de la vostra fe i de la vostra alegria, caminant amb vosaltres pel camí de l'amor de Déu, que ens vol a tots units en una única família.» I, en segon lloc, l'accent que ell posa en la necessitat de la unitat i de la caritat intraeclesials. Va expressar en la missa d'inici del pontificat: «Voldria que aquest fos el nostre primer gran desig: una Església unida, signe d'unitat i de comunió, que es converteixi en ferment per a un món reconciliat [...]. Junts, com un sol poble, tots com a germans, caminem vers Déu i estimem-nos els uns als altres.»

